

άπυρόνερο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπύρι καὶ νερό.

Ὑδωρ εἰς ὃ ἔχει ἀναμειχθῆ θεῖον. Συνών. θειαφο-
νέρι.

άπυρος ἐπίθ. Χίος κ.ά. ἄπυρους Λέσβ. Μοσχονήσ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπυρος.

1) Ὁ μὴ πυρωθεὶς Λέσβ. Μοσχονήσ.: Ἄπυρους φούρ-
νους. Συνών. ἄξαφτος, ἀπύρωτος 1. 2) Ὁ μὴ ἐσβε-
σμένος ἐν ὕδατι, ἐπὶ ἀσβέστου Χίος: Ἄπυρος ἀσβέστης.
Διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ. ἄπυρος οἶνος = ὁ μὴ ὑποστάς
ἀκόμη τὸν βρασμόν, τὴν ζύμωσιν. Πβ. ἀπύριν 3.

άπυρότοπος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπύρι καὶ τόπος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.
Τόπος ἐνθα ὑπάρχει θεῖον.

άπυροτσούβαλο τό, Κρήτ. (Σφακ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπύριν καὶ τσουβάλι.

Σάκκος περιέχων θεῖον.

άπυροφίτιλο τό, ἀμάρτ. ἀπυρόφιτιλο Ἀμοργ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπύρι καὶ φιτίλι, παρ' ὃ καὶ φτίλι.
Φιτίλι μὲ θεῖον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπύριν 2.

άπύρωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπύρουντος βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπύρωτος.

1) Ὁ μὴ πυρωθεὶς, ὁ μὴ πυρακτωθεὶς σύνηθ.: Ἀπύ-
ρωτος φούρνος σύνηθ. Συνών. ἄξαφτος, ἄπυρος 1,
ἀντίθ. ξαμμένος (ἰδ. ξάφτω), πυρωμένος (ἰδ. πυ-
ρώνω). 2) Ὁ μὴ φρυγανισθεὶς, ἐπὶ ἄρτου Ἡπ.: Τὸ
ἡρώμ εἶν' ἀπύρωτο. 3) Ὁ μὴ πλησιάσας ἢ τεθεὶς παρὰ
τὸ πῦρ ὅπως θερμανθῇ ἢ στεγνώσῃ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ.
Πελοπν. (Λάστ. Μάν.): Ἀπύρωτα τὰ ἄ' ἀκόμα τὰ πανγὰ
τοῦ παιδιοῦ Ἀπύρανθ. Ἐλα πυρώσου λιγάκι, μὴ γάθεσαι
ἀπύρωτος Μάν. 4) Οὐδ. οὖσ., μέλι ἐξαχθὲν ἄνευ θερμάν-
σεως Μακεδ. (Ζουπάν.) Πβ. ἀθέρμιτος 1.

άπύτσιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) ἀπύ-
τσιαστους Μακεδ. ἀπύτσιαστος Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πυτσιαστός <πυ-
τιάζω.

1) Ὁ ἄνευ πυτίας κατεσκευασμένος Μακεδ. 2) Ἀχόρ-
ταστος, ἀκόρεστος, ἐπὶ ἀνθρώπου (ἐπειδὴ κατὰ τὰς δοξα-
σίας τοῦ λαοῦ ὁ τοιοῦτος δὲν φέρει ἐν ἑαυτῷ πυτίαν καὶ
διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ κορεσθῇ καὶ παχυνθῇ) Πελοπν.
(Κορινθ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.): Μουρὲ ἀπύ-

τιαγους εἶν' τοῦτους, δὲ χουρταῖν' Ἀράχ. Συνών. ξενη-
στικωμένος. β) Ἀδύνατος, ἰσχνὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀράχ.): Ἀπύτσιαστος ντίπ εἶν' αὐτὸ τοῦ πιδὶ Αἰτωλ.

άπών μετοχ. λόγ. κοιν.

Ἡ ἀρχ. μετοχ. ἀπών τοῦ ρ. ἄπειμι.

Ὁ ἀπουσιάζων, ὁ μὴ παρὼν (συνήθως κατὰ τὴν
ἀνάγνωσιν τοῦ καταλόγου ἐν τοῖς σχολείοις ἢ κατὰ τὸ
προσκλητήριο ἐν τῷ στρατῷ ἢ ἐν τοῖς δικαστηρίοις) λόγ.
κοιν.: Ὁ δεῖνα μαθητὴς εἶναι σήμερα ἀπών λόγ. κοιν. Οἱ φαν-
τάροι, ὅταν ἐβάρεσε τὸ προσκλητήριο, ἔτρεχαν νὰ μὴ τοὺς βγά-
λουν ἀπὼν καὶ φάνε κάμμιὰ ὀχτάρα ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 7.

άπώρας ἐπίρρ. Κρήτ. ἀπωροῦ Θήρ. Χίος ἀπωρὸ
Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπωρὶς Λευκ. ἀπῶρε ΙΒενιζέλ. Πα-
ροιμ.² 248, 22 ἀποούρα Τσακων. ἀποτάρα Τσακων.
ἠωρὰ Θήρ. ἠωροῦ Θήρ. Χίος ἠωροῦς Χίος.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπώρας. Πβ. Γεωργηλ. Ἄλως. στ. 630
(ἐκδ. Εἰς Legrand Biblioth. 1, 189) «ἀπώρας βάλε τὴν
βουλὴν μὲ τὴν καλὴν τὴν ὥραν». Ὁ τύπ. ἀπωροῦ κατὰ
τὰ εἰς-οῦ ἐπίρρ. Πβ. ΗΡernot ἐν Λαογρ. 7 (1923) 295 ἐξ.
Ὁ τύπ. ἀπωρὸ κατὰ τὰ δειλινό, πρωινό κττ., τὸ
ἀπωρὶς κατὰ τὸ ἐνωρὶς, τὸ ἀπῶρε κατὰ τὸ ἀπόψε.
Ὁ τύπ. Τσακων. ἀποτάρα παρὰ τὸ ἀποούρα ἐκ τύπ.
ἀποτάουρα προσλαβόντος τὸ μετὰ τῶν ἐπίρρ. συνεκφε-
ρόμενον ἄρθρον τὰ κατὰ τὸ σχῆμα ἀποσήμερα - ἀπο-
τασήμερα, ἀποχτές - ἀποταχτές κττ. Κατὰ ΗΡernot
Dial. Tsakon. 293 ἴσως ἐκ τοῦ *ἀποταέδαρι.

1) Ἐνωρὶς Θήρ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Λευκ. Χίος —ΙΒενι-
ζέλ. Παροιμ.² 248, 22: Ξύπνισα ἀπωροῦ Θήρ. Ἀπωροῦ
ἀπωροῦ νὰ πὰς αὐτόθ. Τὴν αὐγὴ ἀπωρὶς Λευκ. Ἀσ' τ' ἀπω-
ροῦ σὲ γυρεύω Χίος || Παροιμ.

Ὁμοίως περιμένει ἀπὸ τῆς γειτονιάς | ἠωρὰ ἠωροῦ δειπνῇ
(εἰρων.) Θήρ.

Π' ἀναμένει ἀπὸ τῆς γειτονιάς ἀπῶρε δειπνῇ
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἀν. || Γνωμ.

Τὸ πωρ-ρὶ πωρ-ρὸ, | τὴ βирадеи ἀπωρὸ
(νὰ ἐγείρεσαι πρωὶ καὶ νὰ πλαγιάζῃς ἐνωρὶς) Μπόβ. 2)
Ἀπὸ ἱκανῆς ὥρας Κρήτ.: Ἀπώρας εἶναι ὀρχομένος Κρήτ.

3) Πρὸ ὀλίγου Τσακων.

άπώρυγα ἡ, ἀμάρτ. ἀπώρ'γα Καλαβρ. (Γαλλικ.
Μπόβ.) πώρ'γα Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὖσ. ἀπῶρυξ.

Ἡ καταβολάς. Συνών. καταβολάδα, κατωρύγι.

ΠΡΟΣΘΕΤΑ ΑΡΘΡΑ

***ἀναβρίσκω**, ἀνευρίσκω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βρίσκω.

Εὐρίσκω: Ἄσμα:

Ἀνεκουφῇ τὸ πόλωμα, τὴν κάγια ἀνευρίσκει.

ἀναχασμοῦμαι Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. χασμοῦμαι.

Χασμῶμαι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποχασμοῦμαι.

ἀνάψανος ἐπίθ. ἰδ. ἀνέψανος.

ἀποζουρλαίνω σύνηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζουρλαίνω.

Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ζουρλόν, τρελλόν. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀποτρελλαίνω.

ἀποκάπου ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. κάπου.

Ἀπὸ κάποιον μέρος: Ἀποκάπου θὰ φανῇ.

ἀποκάτως ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω.

Ὁ κάτω, ὁ κατωτέρω εὐρισκόμενος: Ὁ ἀποκάτως γεί-
τονας. Ὁ ἀποκάτως κῆπος εἶναι ἀπότιστος. Ἀντίθ. ἀπο-
πάνως.

